

Arrest

nr. 83 955 van 29 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ Y CANTELI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt op 19 maart 2007 België binnen en dient een asielaanvraag in op 26 maart 2007.

Op 30 augustus 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 januari 2008 nr. 5849 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 1 februari 2008 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 17 maart 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 9 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 16 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 5 mei 2010 dient verzoeker een aanvulling in.

Op 2 augustus 2010 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker mee dat er instructies zullen worden gegeven om hem in te schrijven in het vreemdelingenregister voor één jaar, onder voorbehoud van voorlegging van een arbeidskaart B.

Op 9 juni 2011 wordt de arbeidsvergunning geweigerd aan verzoekers werkgever en wordt de arbeidskaart aan verzoeker geweigerd.

Op 9 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onvankelijk maar ongegrond wordt verklaard.

Op 16 augustus 2011 geeft de arts-attaché zijn advies inzake de gezondheidstoestand van verzoeker.

Op 23 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.12.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

K., H. (R.R.: 090051652943)

nationaliteit: Pakistan

geboren te P. op (...)

adres:

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek onvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-attaché stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat er geen actuele pathologie te weerhouden valt. Er is dan ook geen medisch bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

(...)

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.”

Op 13 maart 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“GENOMEN UIT DE SCHENDING VAN:

- Artikel 9 ter van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;

- Schending van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; - Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het criterium van de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen;

- Een manifest foutieve beoordeling;

- Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

DOORDAT,

- Artikel 9ter van de Wet van 15/12/1980 stelt:

(...)

- Artikel 62 van de wet van 15/12/1980 stelt:

(...)

- De vermelde wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stelt:

Artikel 2: (...)

Artikel 3: (...)

- Het principe van behoorlijk en zorgvuldig bestuur houdende o.a. de beginselen van redelijkheid - billijkheid, proportionaliteit, rechtmatig vertrouwen en voorzorg, houdt in dat de overheid zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden. De beslissing dient zich te baseren op informatie die correct werd verkregen. De overheid dient zich ervan voldoende te vergewissen en te informeren teneinde een beslissing te nemen met volle kennis ter zake. De overheid dient tot een beslissing te komen op basis van een volledig en adequaat onderzoek van het concreet geval in redelijkheid en in billijkheid.

- Artikel 3 van het EVRM bepaalt:

(...)

DOORDAT,

De bestreden beslissing stelt dat het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en daarvoor gebaseerd is op het toegevoegde medisch verslag van de artsattaché.

Het medisch verslag op haar beurt stelt dat er geen actuele pathologie te weerhouden is en dit als volgt:

'Verwijzend naar het medisch attest dd. 03/07/2009 van dr. H. V. H., huisarts; dd. 10/12/2009 van dr. R. B., psychiater; en verwijzend naar het psychologisch rapport dd. 09/12/2009 van mevr. B. S., psychologe.

Hieruit blijkt dat betrokkene in 2009 gevolgd werd voor een psychiatrische problematiek.

Hij werd psychosociaal opgevolgd en nam psychofarmaca: Seroquel en Abilify. Verdere behandeling is noodzakelijk, hospitalisatie valt niet uit te sluiten.

Analyse van dit dossier leert mij dat betrokkene, een 21-jarige man uit Pakistan, inderdaad leed aan een ernstige pathologie. Echter, de attesten dateren van meer dan anderhalf jaar terug. In deze periode kan behandeling reeds effectief zijn. Er zijn geen recente medische getuigschriften toegevoegd aan het medisch dossier waaruit kan blijken hoe de toestand geëvolueerd is. Ik kan niet weerhouden dat betrokkene heden nog behandeling nodig heeft.

Samenvattend blijkt dus dat in dit dossier geen actuele pathologie te weerhouden valt. Er is dan ook geen medisch bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.'

TERWIJL,

1.

De ingeroepen wettelijke bepalingen geven aan dat elke administratieve beslissing volledig, voldoende en concreet moet gemotiveerd worden.

De overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van openbaar bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden. (Zie ook Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Als zodanig vormt het beginsel een tegenwicht voor de geringere voorspelbaarheid van het bestuursoptreden ten gevolge van de aan het bestuur toekomende beleidsvrijheid.

(M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "het rechtszekerheids -en vertrouwensbeginsel", in 1. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (cd) in Administratieve rechtsbibliotheek, Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, p. 349 e.v.).

De Raad van State omschrijft het vertrouwensbeginsel als "één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (zie o.m. R. v. St. Eeckhout, nr. 32.893 van 28 juni 1989; vzw Vlaams Centrum voor Levensvorming, nr. 129.541,22 maart 2004).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE.

Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen. Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Dat de zorgvul(d)igheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St.,

THIJS, nr.24.651, 18september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43).

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29juli 1991, verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

2.

Vooreerst dient te worden gewezen naar de regularisatieaanvraag zelf ingediend in december 2009, dat duidelijk melding maakte van een ernstige medische aandoening met de noodzaak aan regelmatige en nauwe opvolging, en de onmogelijkheid tot dergelijke verzorging in Pakistan.

Overwegende dat de bestreden beslissing miskent de werkelijke medische situatie die er ontegensprekelijk uit blijkt.

Zo wordt in de beslissing zelf gemotiveerd, zonder meer «Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ... te bekomen. De artsattaché stelde in het medisch verslag vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat er geen actuele pathologie te weerhouden valt. »

Ter herhaling, de regularisatieaanvraag werd wel ontvankelijk verklaard.

De medische redenen werden dus wel weerhouden en als afdoende beschouwd door de tegenpartij om een beslissing tot ontvankelijkheid toe te kennen.

Verzoeker meent, omwille van deze motieven aangehaald in zijn aanvraag, dat zijn medische toestand wel degelijk ernstig is in de zin van het geïndiceerde wetsartikel.

Verzoeker heeft deze wel degelijk gepreciseerd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter. Ook de gevoegde diverse medische attesten waren duidelijk en gedetailleerd

- Een ernstige depressie die het gevolg is van posttraumatische stress
- Psychose en achtervolgingswaan
- Slaapstoornissen
- Nood aan psychosociale en gespecialiseerde psychiatrische opvolging
- Nood aan medicamenteuze behandeling

Hospitalisatie is niet uitgesloten

Dergelijke gespecialiseerde hulp is afwezig in zijn land van herkomst

Onmogelijkheid om voor zichzelf te zorgen

- Terugkeer lijkt extreem gevaarlijk en nadelig
- Met een risico tot verergering van de symptomen gelet op de vroegere traumatische ervaringen

Dus het medisch attest bepaalde duidelijk het bestaan van een medische toestand en van een actuele behandeling, alsook de ernst van de situatie, wat in de eerste plaats heeft geleid tot een beslissing van ontvankelijkheid, en de overige gegevens beschreven de nood aan verdere verzorging en de onmogelijkheid tot terugkeer.

Deze laatste elementen werden niet ernstig beoordeeld of in aanmerking genomen.

Terwijl de diagnose duidelijk was en in tweede instantie absoluut kon worden geëvalueerd.

Er moet vastgesteld worden dat de beslissing, hierboven geciteerd, geen rekening houdt met de vermelde gezondheidstoestand, noch met de effectief gevoegde medische attesten.

De tegenpartij vermeldt in haar beslissing inderdaad geenszins de pathologie van verzoeker, dat zij dus wel eerder als ernstig had beoordeeld en de aanvraag ontvankelijk verklaarde.

Zij verwijst eigenlijk louter en alleen, in één zinsnede, naar de conclusie van de artsattaché.

Dit rapport verwijst naar de medische attesten gevoegd aan de aanvraag en leidt daaruit af dat verzoeker inderdaad leed aan een ernstige pathologie.

De diagnose wordt erkend.

De aanvraag wordt uiteindelijk enkel afgewezen op basis van de volgende motivering de attesten dateren van meer dan anderhalfjaar terug.

Het rapport vervolgt dat in deze periode de behandeling reeds effectief kan zijn. Er zijn geen recente medische getuigschriften toegevoegd aan het medisch dossier waaruit kan blijken hoe de toestand geëvolueerd is. Er kan niet weerhouden worden dat verzoeker heden nog behandeling nodig heeft.

Nergens blijkt dat de aangetoonde medische situatie ook maar enigszins onderzocht werd door de artsattaché.

In de aanvraag en de verschillende diverse attesten ter ondersteuning werd meermaals en expliciet geduid op de ernst van de situatie in casu en de onmogelijkheid tot terugkeer, waarbij nogmaals kan verwezen worden naar de hierboven geciteerde punten.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken of nog het rapport van de arts toont geen enkele analyse aan van de pathologie op zich, noch van de uitgebreide toegevoegde elementen.

Deze is bovendien gebaseerd op veronderstellingen behandeling zou effectief kunnen zijn, meer recente getuigschriften zouden een evolutie kunnen aantonen, er kan niet weerhouden worden dat verzoeker nog behandeling nodig heeft.

Verzoeker ziet dan ook niet hoe de evaluatie van zijn medische toestand heeft plaatsgevonden of hoe de diagnose werd betwist.

Deze evaluatie blijkt gewoon afwezig, zelfs in het rapport van de oordelende arts, die zich als specialist enkel uitspreekt over de afwezigheid van recente getuigschriften.

Dat verzoeker echter zijn aanvraag actualiseerde en bevestigde met een nieuw medisch attest op 05/05/2010, dat nergens wordt vermeld.

Dat in ieder geval niet ernstig gemotiveerd wordt dat de noodzaak van verdere behandeling niet zou blijken uit het volledige regularisatiedossier.

Verzoeker wenst te benadrukken dat het meermaals wijzigen van raadsman de opvolging van zijn regularisatiedossier ook niet bevorderde.

Maar dat hij gedurende al die tijd zijn psychologische en psychiatrische behandeling vervolgde.

Dat de bestreden beslissing geen redelijke aanwijzingen naar voor brengt om het tegendeel te kunnen aannemen.

Verwerende partij, en minstens de artsattaché, konden redelijkerwijze, gelet op de elementen van het dossier, onmogelijk aannemen dat elke behandeling was stopgezet en elke actuele pathologie uitgesloten was.

Temeer daar er sprake is van een ernstige psychologische stoornis en het van bij het begin duidelijk was dat het ging om een langdurige behandeling.

Dergelijke pathologie kan verschillende vormen aannemen en gaat over een trage evolutie. Nauwe opvolging was een absolute noodzaak en dit kan onmogelijk op redelijk korte tijd, zij het op meerdere maanden, volledig verdwijnen.

Er dient besloten te worden dat verwerende partij zich niet baseerde op een volledige analyse en het geheel van de aangebrachte elementen, en in dat opzicht haar motivatieplicht niet heeft voldaan.

In de mate dat de beslissing gebaseerd is op « type » antwoorden en veronderstellingen besluit verweerster wel gemakkelijk tot weigering van de aanvraag en zonder rekening te houden met de gegevens die expliciet zowel als impliciet voortkomen uit de neergelegde aanvraag en stukken.

De beslissing en haar bijlage zijn ontegensprekelijk twee totaal stereotiepe documenten, die binnen het kader van een medische regularisatie, geen enkele verwijzing of melding maken naar/over de situatie van verzoeker, wat ingaat tegen de geciteerde artikelen 1 en 2 van de wet van 29/07/1991.

Dat het standpunt van de tegenpartij gewoon onredelijk is.

Dat de tegenpartij de ingeroepen argumenten en de voorgelegde medische getuigschriften aangaande verzoekers toestand en de bewijswaarde die eruit voortvloeit niet, zonder haar verplichting tot formele motivering te miskennen, kan verwaarlozen (voy dans cet esprit, C.E. n° 95.840, 28 mai 2001, R.D.E., n° 15, p. 367).

Dat onbegrijpelijk is waarom de administratie niet zou moeten antwoorden op de opgeworpen motieven.

Verzoeker lijdt namelijk aan een ernstige psychologische pathologie en heeft omwille die medische redenen een aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend.

Zijn behandelende arts(en) had aangegeven dat zijn — uitdrukkelijk als ernstig omschreven — ziekte een terugkeer naar Pakistan onmogelijk maakt.

Verwerende partij is bijgevolg wel verplicht hierop te antwoorden, maar de concrete motivatie was niet afdoende.

Zij toont absoluut niet aan dat ze de onmogelijkheid tot een terugkeer in huidige zaak niet kon vaststellen.

De wettelijke bepalingen uiteengezet in het enig middel leggen een correcte, formele, duidelijke, precieze, geldige en voldoende motivering op.

Dat de tegenpartij hierbij haar motiveringsplicht schendt.

Dat de geciteerde wettelijke bepalingen in het middel dan ook manifest miskend zijn.

3.

Overwegende dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel.

Dat de manifest verkeerde appreciatie een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

Dat er eveneens sprake is van een fout die onaanvaardbaar is voor elke redelijke persoon.

Dat de Raad van State ook heeft bepaald « est manifeste ce dont l'existence ou la nature s'impose à un esprit raisonnable avec une force de conviction telle que de plus amples investigations n'apparaissent pas nécessaires ». (C.E., 12 août 1992 n° 40.082)

Vrije vertaling:

« is manifest wanneer het bestaan of de aard ervan zich redelijk met overtuigingskracht opdringt zodat verdere vraagstelling niet nodig blijkt »

Dat de interne motivatie van een administratieve akte veronderstelt dat elke administratieve rechtshandeling gebaseerd is op exacte juridische en feitelijke motieven, ook redelijk en wettelijk toegelaten.

Dat deze regel zich opdringt aan de administratie ook al beschikt zij over een uitgebreide discretionaire appreciatiebevoegdheid.

Dat ze oplegt dat de administratie handelt overeenkomstig de wetten en algemene rechtsprincipes die haar de bevoegdheid geven staven.

Overwegende dat artikel 9 ter van de Wet van 15/12/1980 voorziet dat:

« De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. »

Dat de beslissing bepaalt : « Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) », daar het medisch rapport van de artsattaché vermeldt dat er « Samenvattend blijkt dus dat in

dit dossier geen actuele pathologie te weerhouden valt. Er is dan ook geen medisch bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst”.

Dat deze voorgaanden aantonen dat de artsattaché van de Dienst Vreemdelingenzaken niet beschikte over het geheel van de elementen, nuttig voor een ernstige analyse van de pathologie waaraan verzoeker leed.

Dat moet herhaald worden dat artikel 9ter stelt «Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken (...)».

Dat hoewel inderdaad in hoofde van de vreemdeling de verplichting bestaat zijn pathologie aan te tonen en zijn situatie te actualiseren, er moet hernomen worden dat de medische stukken neergelegd door verzoeker ter staving van zijn aanvraag het bewijs leveren van zijn depressieve toestand en hij nood heeft aan nauwe en gespecialiseerde langdurige en opvolging alsook bepaalde medicamenten.

Dat verzoeker eigenlijk ook niets nieuws had toe te voegen aan dat laatste daar geen noemenswaardige verandering heeft plaatsgevonden.

Verzoeker heeft zijn medische behandeling gewoon voortgezet.

Dat hij dus de administratie heeft geïnformeerd over zijn medische historiek en zijn medische evolutie voor zover mogelijk en noodzakelijk.

Dat het ook toekwam aan verweerder, vooral gelet op de lange duur van de procedure die alleen te wijten is aan verwerende partij, in het kader van een plicht tot samenwerking en zeker in deze medische materie waarbij in casu de rapporten zoals beschreven duidelijk waren, ofwel een vraag tot complementaire informatie aan verzoeker te richten ofwel hem op te roepen voor een medisch onderzoek.

Dat door deze mogelijkheid tot bijkomend medisch onderzoek of bijkomend advies de wetgever aan de Dienst Vreemdelingenzaken de bevoegdheid tot bijkomende instructie heeft willen geven indien nodig.

Nogmaals kan gezegd worden dat verzoeker lijdt aan een ernstige mentale aandoening.

Dat kan aangenomen worden dat een dergelijke aandoening diverse evoluties kan ondergaan en verscheidene gevolgen kan teweegbrengen ten aanzien van de fysieke gezondheid van een persoon.

Dat dit ook zeker het geval kan zijn in geval van gebrek aan verzorging.

Dat het bijgevolg niet toegelaten is, gelet op de mogelijk ernst van de ziekte en de middelen ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken door de wetgever, om zich te ‘verstoppen’ achter een eenvoudige vraag tot bewijslast.

Dat anders artikel 9ter van de Wet van 15/12/1980 elk nut zou verliezen.

Dat deze plicht tot samenwerking bovendien des te groter is nu de wet van 29/12/2010 tot wijziging van verschillende bepalingen aan artikel 9ter stelt:

Dat vroeger artikel 9ter opgesteld was als volgt :

« De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken ».

Dat het artikel nu stelt :

“De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte (...)».

Dat het woord «dient» - lees ‘moet’ - dus vrijwillige verwijderd werd wat de plicht tot voorzichtigheid in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken verstevigt en in navolging van zijn plicht, in de hypothese van gevaarlijke of twijfelachtige gevallen, ook de nood aan een medisch onderzoek bevestigt.

Dat een depressie, ook al kan deze psychologische toestand verschillende vormen aannemen, zonder precisie dient te worden beschouwd als een gevaarlijke en ernstige pathologie.

Dat daarom verweerder ertoe gehouden was verzoeker ofwel op te roepen voor een complementair medisch onderzoek ofwel, in de haar motivering, te bepalen om welke redenen zij een dergelijk onderzoek overbodig achtte.

Dat hier niets van blijkt

Dat de gegeven motivatie dus in strijd is met artikel 9ter van de Wet van 15/12/1980 doordat geen enkele motivering werd gegeven ten aanzien van de nood aan een bijkomend onderzoek en waarom dit niet werd doorgevoerd.

Dat eveneens moet worden vastgesteld dat het artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 en de artikelen 23 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen doordat de motivering geen rekening houdt met het element van de samenwerking en verzoekende partij verwijst naar de totale bewijslast.

Dat dit gebrek aan voorzichtigheid en grondige analyse een schending uitmaakt op de adequate motivering ten aanzien van de opdrachten van elk van de partijen in het licht van de voormelde wetsbepalingen.

Dat in ieder geval de plicht tot samenwerking minstens een motivering ter rechtvaardiging van het niet optreden oplegt.

Dat een dergelijke afwezigheid ook tegenstrijdig is met de artikelen 62 van de Wet van 15/12/1980 en 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Dat de plicht tot voorzichtigheid waartoe elke behoorlijke administratie gebonden is dus geschonden is en dat de vastgestelde pathologie ernstige gevolgen kan hebben op de gezondheidstoestand van verzoeker.

ZODAT,

De eerste bestreden beslissing een manifeste schending uitmaakt van artikel 9ter van de Wet van 15/12/1 980 en vernietigd dient te worden.

De gevolgbeslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten in de vorm van de bijlage 13, dan ook eveneens vernietigd dient te worden om dezelfde reden en verder in geval van annulatie van de eerste beslissing tevens haar basis verdwijnt.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat het niet is omdat verzoekers aanvraag ontvankelijk werd verklaard dat de medische elementen als ernstig werden beschouwd. De verwerende partij stelt vast dat verzoeker bij zijn aanvraag van 16 december 2009 een medisch getuigschrift van 3 juli 2009, een medisch rapport van 10 december 2009 en een attest van een psycholoog van 9 december 2009 voegde. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker nog enig ander medisch attest zou hebben overgemaakt aan de verwerende partij. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat met al de door verzoeker bijgebrachte attesten rekening werd gehouden. Verzoeker toont niet aan dat er met een bepaald attest geen rekening zou zijn gehouden.

De verwerende partij vervolgt dat verzoeker niet in staat is te betwisten dat de bewijslast voor het bestaan van een aandoening die desgevallend aanleiding zou kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van medische redenen, op zijn schouders rust in de hoedanigheid van aanvrager. De aanvrager moet met alle mogelijkheden die hem ter beschikking staan aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij de actuele medische problematiek diende aan te tonen met actuele medische attesten. Verzoeker diende ter actualisatie van zijn dossier de nieuwe stukken over te maken aan de bevoegde overheid. De zorgvuldigheidsplicht geldt immers niet alleen voor de overheid maar ook voor de aanvrager. De verwerende partij meent dat de arts-attaché in zijn advies van 16 augustus 2011 terecht stelde dat het laatste medisch attest van meer dan anderhalf jaar terug dateerde. Het loutere feit dat verzoeker meent dat de ambtenaar-geneesheer niet tot de conclusie kon komen dat er geen actuele pathologie weerhouden wordt, volstaat niet om een schending van de door hem opgeworpen bepalingen aan te nemen.

Verzoeker toont volgens de verwerende partij niet aan dat de arts-attaché in de gegeven omstandigheden ertoe verplicht was verzoeker persoonlijk te onderzoeken. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Een verplichting kan hieruit niet worden afgeleid. Het is derhalve aan de ambtenaar-geneesheer toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek onderbouwd advies kan geven. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde die zich heeft gebaseerd op het oordeel van de ambtenaar-geneesheer, bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgens de verwerende partij niet kan worden aangenomen.

De verwerende partij merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) merkt de verwerende partij op dat verzoeker niet *in concreto* uiteenzet op welke wijze de beslissing dit artikel zou schenden. De verwerende partij voegt in dit verband toe dat het EHRM een hoge drempel handhaafde, die reeds werd gesteld in het arrest D. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. *The United Kingdom*). Het

EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het EHRM kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft volgens de verwerende partij een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals eerder gehanteerd in het arrest *D. v. The United Kingdom* te behouden. Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Mede gelet op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert sinds de zaak *D. v. The United Kingdom* moet verzoeker *in concreto* aantonen dat zijn actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn om hem een machtiging tot verblijf om medische redenen te geven. Verzoeker is niet in staat de vaststelling volgens dewelke er geen actuele pathologie blijkt, te weerleggen, waardoor hij evenmin aannemelijk maakt dat artikel 3 van het EVRM zou geschonden zijn.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te verkrijgen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft op 16 december 2009 een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan hij tevens de schending aanvoert.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate

behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

*De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
(...)."*

Verzoeker voert in het enig middel aan dat zijn medische aandoening wel werd weerhouden en als afdoende beschouwd om de aanvraag ontvankelijk te verklaren, maar dat dezelfde aandoening nu geen aanleiding geeft tot de ontvankelijkheid van de aanvraag, terwijl de diverse medische attesten toch duidelijk en gedetailleerd zijn. In de medische attesten werd de nood aan verdere verzorging besproken en de onmogelijkheid tot terugkeer, deze laatste elementen werden echter niet ernstig beoordeeld of in aanmerking genomen. De bestreden beslissing houdt volgens verzoeker geen rekening met de gezondheidstoestand van verzoeker noch met de medische attesten. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing die enkel stelt dat de medische attesten gedateerd zijn en dat in deze periode de behandeling reeds effectief kan zijn, niet afdoende is gemotiveerd omdat er geen enkele analyse van de pathologie is noch van de uitgebreide toegevoegde elementen. Het is een loutere veronderstelling dat de behandeling effectief zou kunnen zijn. Verzoeker meent dat een evaluatie van de medische toestand afwezig is. Hij stelt dat hij gedurende al die tijd verder een behandeling volgde en dat de bestreden beslissing geen redelijke aanwijzing naar voor brengt om het tegendeel te kunnen aannemen. Er kon niet worden aangenomen dat de behandeling was stopgezet en dat een actuele pathologie uitgesloten was.

Verzoeker meent ook dat geen rekening werd gehouden met het medisch attest dat hij heeft bijgevoegd op 5 mei 2010.

Verzoeker meent dat het aan de verwerende partij toekwam om hem te vragen aanvullende informatie te verschaffen ofwel om hem op te roepen voor een medisch onderzoek. Er is sprake van een samenwerkingsplicht en een gedeelde bewijslast. Evenmin werd in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom er werd beslist dat geen dergelijk onderzoek nodig was.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

"Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-attaché stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat er geen actuele pathologie te weerhouden valt. Er is dan ook geen medisch bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat bij de beslissing werd gevoegd en dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing, blijkt dat hij een opsomming geeft van de ingediende medische attesten, namelijk van Dr. H.V.H, huisarts, van 3 juli 2009, van Dr. R.B, psychiater van 10 december 2009 en een psychologisch rapport van mevrouw B.S, psychologe. De arts-attaché vermeldt vervolgens wat uit deze medische attesten blijkt, wat verzoekers aandoening is en wat de behandeling is. Vervolgens merkt de arts-attaché op dat *“de attesten dateren van meer dan anderhalf jaar terug. In deze periode kan behandeling reeds effectief zijn. Er zijn geen recente medische getuigschriften toegevoegd aan het medisch dossier waaruit kan blijken hoe de toestand geëvolueerd is. Ik kan niet weerhouden dat betrokkene heden nog behandeling nodig heeft”*. De arts-attaché vat samen dat in dit dossier geen actuele pathologie te weerhouden valt en dat er dan ook geen medisch bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. De arts-attaché concludeert dat uit de beschikbare medische gegevens blijkt dat er geen actuele aandoening is die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Vanuit medisch standpunt is er geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag drie attesten heeft gevoegd: een medisch getuigschrift van Dr. H.V.H. van 3 juli 2009, een *“rapport médical circonstancié”* van Dr. R.B, psychiater van 10 december 2009 en een psychologisch rapport van mevrouw B.S, psychologe.

Vervolgens blijkt uit de stukken van het dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 april 2010 een schrijven tot de toenmalige raadvrouw van verzoeker richtte, waarin werd gevraagd om een medisch attest te bezorgen met daarop de naam, de stempel en het RIZIV-nummer van de behandelende arts. In antwoord hierop werd op 5 mei 2010 hetzelfde *“rapport médical circonstancié”* van Dr. R.B, psychiater, van 10 december 2009 voorgelegd, ditmaal met de stempel en de gevraagde gegevens van de arts.

Uit de bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dus dat rekening werd gehouden met al de medische attesten en stukken, die verzoeker heeft voorgelegd.

Waar verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met de medische attesten, kan hij dus niet gevolgd worden. Waar verzoeker meent dat de appreciatie die aan deze medische attesten werd gegeven foutief is, kan hij evenmin worden gevolgd: uit de stukken van het dossier blijkt dat het meest recente medische attest dateert van 10 december 2009. Toen verzoeker op 30 april 2010 werd gevraagd om een medisch attest voor te leggen met de vereiste gegevens van de arts, legde hij hetzelfde medisch attest van 10 december 2009 voor. Aangezien de arts-attaché heeft vastgesteld dat het gaat om een aandoening waarbij een behandeling van anderhalf jaar reeds effectief kan zijn, steunt het niet op een foutieve feitenvinding om te oordelen dat medische attesten inzake deze aandoening die dateren van anderhalf jaar terug, niet actueel zijn, dat er geen recente pathologie te weerhouden valt en dat er geen medisch bezwaar is inzake een terugkeer naar het land van herkomst.

Verzoeker meent dat dit oordeel kennelijk onredelijk is en dat er geen analyse is van de pathologie. Uit de bestreden beslissing en het daarbij gevoegde advies blijkt echter duidelijk dat de arts-attaché een analyse heeft gemaakt van de medische attesten maar heeft geoordeeld dat verzoekers pathologie, waarin bij behandeling verbetering kan optreden na anderhalf jaar, bij gebrek aan actuele medische attesten, zelf niet meer recent is. Er dient tevens te worden opgemerkt dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat een aandoening die bij behandeling van anderhalf jaar genezen kan zijn, bij gebrek aan recente medische attesten die het tegendeel bewijzen, niet meer actueel is. Verzoeker kan niet volhouden dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende gemotiveerd is of dat de motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitenvinding.

Waar verzoeker aanvoert dat hij gedurende al die tijd verder een behandeling volgde en dat de bestreden beslissing geen redelijke aanwijzing naar voor brengt om het tegendeel te kunnen aannemen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker, toen hem op 30 april 2010 gevraagd werd om een medisch attest met de gegevens van de arts voor te leggen, op dat ogenblik een recent medisch attest had kunnen voorleggen van zijn arts, gezien hij nu beweert op dat moment nog in behandeling te zijn. Verzoeker verkoos echter om een vijf maand oud attest voor te leggen dat hij reeds had ingediend. Het strookt met de stukken van het dossier dat er geen aanvullende, meer actuele medische gegevens ter

beschikking werden gesteld waaruit zou blijken dat de medische problematiek van verzoeker niet zou zijn genezen.

Wanneer het bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, niet onderbouwd is met bewijskrachtige stukken, dient het bestuur de aanvrager hiervan – voorafgaand aan het nemen van een beslissing – niet op de hoogte te stellen of uit te nodigen om hieromtrent zijn mening te geven. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheid en toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst. Dit brengt ook mee dat verzoeker, indien hij in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikt, hij deze dient over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, moet onderbouwen. Deze verplichting berust bij de aanvragers zelf. Het kwam bijgevolg aan verzoeker zelf toe om zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, te onderbouwen met bewijskrachtige stukken. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat hij daartoe uitdrukkelijk moest worden uitgenodigd. In dit verband wordt herhaald van verzoekers toenmalige raadvrouw op 30 april 2010 aangeschreven werd en verzoeker van de gelegenheid gebruik had kunnen maken om een recenter medisch attest voor te leggen in plaats van een ouder attest dat hij al had voorgelegd. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat bij gebrek aan actuele gegevens, diende te worden aangenomen dat zijn pathologie nog niet verbeterd was. De bewijslast ligt in dit verband bij de persoon die de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indient, ondanks de recente wetswijziging waarnaar verzoeker verwijst.

Tevens dient nog te worden opgemerkt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorschrijft dat, nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard, een ambtenaar-geneesheer een beoordeling maakt van het risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het gegeven dat de verwerende partij de aanvraag ontvankelijk verklaart, brengt niet mee dat automatisch ten gronde wordt aanvaard dat verzoeker effectief lijdt aan een aandoening. Het gegeven dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard, laat niet toe te besluiten dat verzoeker erop mochten vertrouwen dat deze aanvraag niet ten gronde zou worden afgewezen.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of zouden steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met zijn op 5 mei 2010 ingediende aanvulling, wordt herhaald dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de aanvulling die verzoeker op deze datum indiende, een medisch attest van 10 december 2009 betrof dat verzoeker reeds had ingediend. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat met dit medisch attest rekening werd gehouden.

2.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt niet in dat wanneer het bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, niet onderbouwd is met bewijskrachtige stukken, het de aanvrager hiervan – voorafgaand aan het nemen van een beslissing – op de hoogte dient te stellen of dient uit te nodigen om hieromtrent zijn mening te geven. De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Zoals hierboven in punt 2.3.3. reeds werd gesteld, ligt de bewijslast bij de aanvrager zelf.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet werd onderzocht door de ambtenaar-geneesheer, dient erop te worden gewezen dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet niet voorziet dat de aanvrager persoonlijk dient te worden onderzocht door een arts of door een deskundige. Er is voorzien dat de ambtenaar-geneesheer de aanvrager kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen “indien

hij dit nodig acht". Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 16 augustus 2011, dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat hij over voldoende informatie beschikte om zich een oordeel te vormen over de gezondheidstoestand van verzoeker. Er diende *in casu* bijgevolg geen persoonlijk onderzoek te gebeuren van verzoeker. Evenmin diende hierover gemotiveerd te worden in de bestreden beslissing, nu er geen verplichting is tot zulk een onderzoek.

2.3.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing hiervan, aannemelijk maakt.

2.3.7. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker beperkt zich in het middel tot de bewering dat artikel 3 van het EVRM geschonden is, zonder verdere verduidelijking. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan in welk opzicht dit beginsel zou geschonden zijn door de bestreden beslissing, zodat de schending ervan niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET